

Gnjevoš:

Zimski večer.

Čez širno plan
zamolklo brné —
otožno, plakaje,
napol umiraje
se v dalje glasé
zvonovi . . .
Solnce umira,
zaspano upira
žarke v zemljó.

Z zadnjimi siji zapóred poljublja
srme planine,
dan se polagoma, tiho izgublja
v nočne temine.

V objemu večera
dan mirno umira,
počasi, otožno
in trudno zapira
zaspano oko.

Ob oknu dekletce sedí,
na zvezde upira oči:
oh, ena se je utrnila —
kot strela ognjena —
in zatonila . . .
Morda je — njena?